

Sygn. akt I CSK 283/15

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Marta Romańska
SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa L. sp. z o.o. w W.
przeciwko E. D. i W. D.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 29 kwietnia 2016 r.,
skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 10 października 2014 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania
i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym przez pozwanych E. D. oraz W.D. wyrokiem z dnia 10 października 2014 r. Sąd Apelacyjny zmienił w całości zaskarżony przez powoda – L. Sp. z o.o. z siedzibą w W. wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 25 czerwca 2013 r. w ten sposób, że utrzymał w mocy nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w W. w dniu 4 lipca 2012 r. (I Nc .../12), prostując zawarte w nim oznaczenie strony pozwanej zastępując słowo „I.” słowem „IN.” oraz orzekł o kosztach postępowania.

W sprawie tej ustalono, co następuje:

Powód w dniu 14 lipca 2005 r. zawarł z pozwaną spółką J. I. A. i W. D. Sp. jawną umowę leasingu. Zgodnie z tą umową pozwany był zobowiązany, między innymi, do zapłaty rat leasingowych w terminach i wysokości określonej w załącznikach do umowy. Zabezpieczeniem należności wynikających z tej umowy był weksel in blanco wystawiony przez pozwaną wraz z deklaracją wekslową oraz poręczony przez pozwanych: A. D., W. D., K. D. oraz E. D.

Pozwana spółka nie płaciła w terminie rat leasingowych, w związku z tym powód w dniu 31 października 2008 r. wypowiedział łączącą strony umowę doprowadzając do jej rozwiązania. Po rozwiązaniu umowy leasingu pomiędzy pozwaną spółką reprezentowaną przez W. D. a powodem, została zawarta ustna umowa o charakterze zbliżonym do umowy dzierżawy, której przedmiotem była możliwość dalszego korzystania przez pozwaną z pojazdów uprzednio objętych umową leasingu z 14 lipca 2005 r.

Powód w pozwie wniesionym w dniu 25 czerwca 2012 r. wniósł o wydanie nakazu zapłaty zgodnie, z którym pozwani – J. I. A. i W. D. spółka jawna, A. D., W. D., K. D. oraz E.D., jako dłużnicy wekslowi mają zapłacić solidarnie na rzecz powoda kwotę 157 590,59 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania.

Sąd Okręgowy w dniu 4 lipca 2012 r. wydał nakaz zapłaty uwzględniający żądanie powództwa. Pozwani w dniu 25 lipca 2012 r. wnieśli od powyższego nakazu zapłaty zarzuty, w których żądali jego uchylenia i oddalenia powództwa, podnosząc wypełnienie weksli niezgodnie z porozumieniem wekslowym, albowiem

dochodzone roszczenie przekracza realne zobowiązanie pozwanych ze wskazanej przez powoda umowy leasingowej i nie przedstawienia rzetelnego rozliczenia umowy. Powód w odpowiedzi na zarzuty pozwanych wniósł 16 października 2012 r. pismo procesowe, w którym przedstawił rozliczenie należności umownych. W dalszym toku postępowania pozwani podtrzymywali swoje stanowisko w sprawie, z tym, że nie kwestionowali poprawności dokonywanych wyliczeń przez powoda, lecz kwestionowali samą zasadność roszczeń wywodzonych z umowy leasingu. W piśmie procesowym z dnia 5 kwietnia 2013 r. obok dotychczas podniesionych zarzutów pozwani podnieśli nowe zarzuty w postaci zmiany stosunku prawnego, przedawnienia roszczenia oraz przedawnienia prawa do wypełnienia weksla.

Wyrokiem z dnia 25 czerwca 2013 r. Sąd Okręgowy w W. uchylił zaskarżony nakaz zapłaty, oddalił powództwo oraz orzekł o kosztach postępowania. Rozpoznający apelację powoda Sąd II instancji stwierdził, że postępowanie niniejsze zostało wszczęte wskutek wniesienia powództwa, w którym powód dochodzi roszczenia z weksla, przy czym został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, od którego to nakazu pozwani wnieśli zarzuty. Powyższe wyznacza tak zakres rozpoznania jak i reguły proceduralne zawarte w przepisach art. 479¹² § 1 k.p.c. oraz art. 493 § 1 i 495 § 3 k.p.c.

W konsekwencji Sąd Apelacyjny przyjął, że szczegółowej analizy wymaga treść pozwu, zarzutów od nakazu zapłaty, odpowiedzi powoda na zarzuty pozwanych, oraz treść przedstawionych przez strony procesu twierdzeń i dowodów załączonych do pism procesowych winny stanowić podstawę rozstrzygnięcia. W pozwie powód powołał się na roszczenie wekslowe i na tym etapie postępowania było to wystarczające uzasadnienie żądania. Głębszej analizy wymaga stanowisko stron przedstawione w zarzutach od nakazu zapłaty oraz w odpowiedzi na te zarzuty - tak w płaszczyźnie przepisów art. 493 § 1 k.p.c. jak i przepisu art. 207 § 3 i § 6 k.p.c.

Sąd Apelacyjny uznaje za zasadne stanowisko Sądu Okręgowego zawarte w treści postanowienia tegoż Sądu wydanego na rozprawie dnia 25 czerwca 2013 r. Żadna ze stron nie wniosła zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c. i nie może obecnie skutecznie podnosić zarzutów natury procesowej w tym zakresie.

Sąd Apelacyjny podziela jednakowoż zarzut zawarty w apelacji, iż Sąd Okręgowy poczynił ustalenia faktyczne tak z naruszeniem skutków cytowanego postanowienia z 25 czerwca 2013 r. jak i z naruszeniem zasady określonej przepisem art. 233 § 1 k.p.c., oraz z naruszeniem cytowanych wcześniej przepisów art. 479¹² § 1 k.p.c., 493 § 1 k.p.c. i 495 § 3 k.p.c.

W zarzutach od nakazu zapłaty pozwani ograniczyli się do twierdzeń, iż weksel został wypełniony niezgodnie z porozumieniem wekslowym, został wypełniony nieprawidłowo, nie została udowodniona wysokość roszczenia, nie zostało przedstawione wyliczenie dochodzonej pozewm kwoty. Zarzuty dotyczące nieprawidłowego wypełnienia weksla, czy też wypełnienia go niezgodnie z zawartym porozumieniem nie zostały jednakże merytorycznie uzasadnione i wyjaśnione. W uzasadnieniu zarzutów pozwani nie skonkretyzowali i nie wyjaśnili, na czym, ich zdaniem, polegają nieprawidłowości w wypełnieniu weksla.

Zarzucając brak udowodnienia stosunku zobowiązaniowego - rozumieli taki zarzut jedynie, jako nieprzedstawienie umowy leasingu z 14 lipca 2005 r., co też wynika z treści uzasadnienia zarzutu. W uzasadnieniu zarzutów pozwani odnoszą się głównie do sposobu rozliczenia umowy leasingu. Należy podkreślić, że pozwani nie przedstawili w tych zarzutach ani twierdzeń, ani dowodów, iż umowa leasingu, stanowiąca podstawę zabezpieczenia wekslowego, została wypowiedziana, czy też, że został nawiązany nowy, innej treści stosunek zobowiązaniowy, poza umową z 14 lipca 2005 r. Pozwani przedstawili zarzut przedawnienia, jednakże w żaden sposób nie wyjaśnili, jakie są przyczyny przedawnienia i jakich roszczeń zarzut przedawnienia dotyczy. W odpowiedzi na zarzuty powód przedstawił twierdzenie o wypowiedzeniu umowy leasingu z dniem 31 października 2008 r., a następnie twierdzenie o ostatecznym wypowiedzeniu tej umowy oświadczeniem z dnia 3 lipca 2009 r. Zdaniem Sądu II instancji jest to kwestia istotna dla rozstrzygnięcia.

Strona powodowa przedstawiła, bowiem swoje stanowisko, stanowiące rodzaj wykładni jej oświadczenia woli, iż treść pism przez nią złożonych świadczy o tym, że stosunek umowny zapoczątkowany umową z 14 lipca 2005 r. trwał i został zakończony dopiero w lipcu 2009 r. - wskutek złożenia oświadczenia z 3 lipca 2009 r. Takie twierdzenie strony nie jest sprzeczne z prawem materialnym - przepisem art. 61 § 1 zd. 2 k.c. W doktrynie wyrażony jest, bowiem pogląd,

że odwołane oświadczenie woli można określić, jako inne oświadczenie, przez które składający je pozbawia skuteczności prawnej swój poprzedni komunikat. Istnieje również ukształtowany pogląd, że za zgodą adresata odwołanie oświadczenia woli możliwe jest w każdym czasie.

Powód w przywołanej odpowiedzi na zarzuty przedstawił twierdzenie, które, jak wcześniej wskazano, stanowi swojego rodzaju wykładnię własnego oświadczenia woli, iż strony wiązała umowa wypowiedziana ostatecznie 3 lipca 2009 r. W takiej sytuacji procesowej na pozwanych ciąży obowiązek wskazany w przepisie art. 495 § 3 k.p.c. Pozwani nie wykazali, aby nie mogli przedstawić konkretnych, poddających się merytorycznej weryfikacji zarzutów, co do stosunku podstawowego - umowy leasingu, czasu jej trwania i chwili jej wypowiedzenia. Pozwani nie uczynili tego w zarzutach od nakazu zapłaty, co mogło być usprawiedliwione lakonicznością treści pozwu. Jednakże w odpowiedzi na zarzuty - powód w piśmie z 18 października 2012 r. przedstawił dokładne wyliczenie dochodzonej kwoty, przede wszystkim zaś przedstawił twierdzenie, wraz z dokumentami prywatnymi, że umowa leasingu została wypowiedziana dnia 3 lipca 2009 r.

Obowiązkiem pozwanych, wynikającym z treści przepisu art. 495 § 3 k.p.c., było przedstawienie najpóźniej po wniesieniu przez powoda odpowiedzi na zarzuty - twierdzeń i dowodów, kiedy i w jakich okolicznościach umowa leasingu z 14 lipca 2005 r. została rozwiązana.

Ma to istotne znaczenie w sprawie, gdyż poręczenie wekslowe stanowiło zabezpieczenie roszczeń wynikających z tej umowy. Pozwani nie przedstawili takich twierdzeń, jak nakazuje to art. 495 § 3 k.p.c. Uczynili to po raz pierwszy dopiero na rozprawie 21 lutego 2013 r., przy czym ograniczyli się do samego twierdzenia, nie uzasadniając merytorycznie swojego stanowiska, ani też nie przedstawiając w tym zakresie żadnych dowodów, nie wyjaśnili również, dlaczego dopiero w lutym 2013 r. przedstawiają takie twierdzenia. Zatem przebieg postępowania dowodowego, treść złożonych przez strony do chwili rozprawy z 21 lutego 2013 r. dowodów w postaci dokumentów, oznacza, iż Sąd Apelacyjny w takiej sytuacji procesowej może ustalić i następnie ocenić, że umowa stron

została wypowiedziana, zgodnie z twierdzeniami powoda, dopiero oświadczeniem z 3 lipca 2009 r.

Zasadny jest zarzut skarżącego, iż Sąd Okręgowy poczynił odmienne ustalenia na podstawie twierdzeń, co do faktów i dowodów, które - na podstawie postanowienia wydanego na rozprawie dnia 25 czerwca 2013 r. - powinny być zostać pominięte. Z treści uzasadnienia skarżonego wyroku wprost wynika, że ustalenie, co do wypowiedzenia Sąd Okręgowy poczynił na podstawie oświadczenia pozwanych zawartych w piśmie procesowym z 11 kwietnia 2013 r., które to pismo zgodnie z cytowanym postanowieniem z 25 czerwca 2013 r. winno było zostać pominięte.

Nie jest zaś uprawnione twierdzenie Sądu Okręgowego zawarte w uzasadnieniu jego orzeczenia, że okoliczności faktyczne dotyczące wypowiedzenia są bezsporne, jako że jest wręcz przeciwnie - jest to i był zasadniczy spór między stronami. Powyższe oznacza, że zasadne są zarzuty zawarte w apelacji, iż brak było podstaw do czynienia ustaleń o wypowiedzeniu umowy leasingu już w październiku 2008 r. Należy też podkreślić, że żadna ze stron procesu nie złożyła zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c., do postanowienia z 25 czerwca 2013 r., co oznacza, że nie może obecnie skutecznie kwestionować treść tegoż postanowienia i jego skutków procesowych. Ocena dowodów złożonych przez strony do pozwu, zarzutów od nakazu zapłaty i odpowiedzi powoda na zarzuty pozwanych wskazuje, że strona pozwana, którą obciążał obowiązek udowodnienia przedstawionych zarzutów, obowiązkowi temu nie sprostała.

Sąd II instancji stwierdził, że pozbawiony znaczenia jest zarzut przedawnienia, wobec poczynionych ustaleń przez Sąd Apelacyjny, co do chwili wypowiedzenia umowy. Rozważając zarzuty natury procesowej, związane głównie z regułami dowodowymi, Sąd Apelacyjny miał na uwadze również treść postanowienia Sądu Okręgowego wydanego na rozprawie 21 lutego 2013 r. Treść punktu piątego tego postanowienia nie oznacza jednak, że Sąd Okręgowy zwolnił strony z zasad prekluzji zawartych tak w przepisie art. 207 § 3 i § 6 k.p.c. jak i art. 493 § 1 k.p.c., gdyż musiałyby to wynikać jednoznacznie z treści takiego postanowienia. Mając na uwadze przedstawione ustalenia dotyczące chwili

wypowiedzenia umowy — nie są uzasadnione zarzuty, co do przedawnienia roszczeń wekslowych.

Pozwani w skardze kasacyjnej zarzucili naruszenie prawa materialnego, tj.: a) art. 709¹³ § 2 k.c. przez jego niezastosowanie, co skutkowało przyjęciem, że wypowiedzenie umowy leasingu dokonane przez powoda w dniu 31 października 2008 r. oraz w dniu 3 lipca 2009 r. było skuteczne i wywoływało skutki prawne, mimo że Powód nie wezwał wcześniej pisemnie pozwanej spółki do zapłaty zaległych należności w odpowiednim terminie z zastrzeżeniem, że w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu może on wypowiedzieć umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym, a przez to były to czynności prawne nieważne i nie wywołujące skutków prawnych.

b) art. 709¹⁵ k.c. przez jego zastosowanie tj. przyjęcie, że powód może dochodzić od pozwanego roszczeń wynikłych z wypowiedzenia umowy leasingu z winy pozwanej spółki, podczas gdy nie doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy leasingu przez powoda.

c) art. 61 § 1 k.c. w zw. z art. 709² k.c. w zw. z art. 77 § 1 k.c. przez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że wyrażanie zgody przez korzystającego na odwołanie oświadczenia woli o wypowiedzeniu umowy leasingu przez finansującego oraz odwołanie oświadczenia woli o wypowiedzeniu umowy leasingu przez finansującego może nastąpić w dowolnej formie (tj. także *per facta concludentia*) zamiast na przyjęciu, że zgoda korzystającego na odwołanie oświadczenia woli o wypowiedzeniu umowy przez finansującego jak również oświadczenie o odwołaniu wypowiedzenia umowy powinny być zawarte w formie pisemnej pod rygorem nieważności z uwagi na treść przepisu szczególnego kodeksu cywilnego regulującego umowę leasingu tj. 709² k.c. oraz treść art. 77 § 1 k.c., co doprowadziło w konsekwencji do uznania przez Sąd, że wypowiedzenie umowy leasingu z dnia 31 października 2008 r. nie wywołało skutków prawnych, a umowa była kontynuowana na dotychczasowych zasadach.

II. Pozwani zarzucili ponadto naruszenie przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na wynik sprawy: art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 16 września 2011 o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw przez jego niezastosowanie i tym samym uznanie, że w przedmiotowej sprawie

właściwe są przepisy obowiązujące przed tą zmianą (a w szczególności uchylone lub zmienione przepisy art. 479¹² § 1 k.p.c. oraz art. 493 § 1 i 495 § 3 k.p.c.) co w konsekwencji doprowadziło do wydania wyroku na podstawie przepisów, które nie obowiązywały w dacie zawiśnięcia sporu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Uzasadniony jest zarzut naruszenia prawa procesowego. Sąd Apelacyjny uznał, że Sąd Okręgowy dokonał ustaleń faktycznych z naruszeniem zasad określonych w przepisach 479¹² § 1 k.p.c., art. 495 § 3 k.p.c. i art. 493 § 1 k.p.c. Zgodnie zaś z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw przepisy (Dz. U. Nr 233, poz. 1381), zmiany w przepisach kodeksu postępowania cywilnego wprowadzone tą ustawą stosuje się do postępowań wszczętych po wejściu ustawy w życie. Ustawa z dnia 16 września 2011 r. weszła w życie w dniu 3 maja 2012 r. (art. 11 ustawy). Powództwo w rozpoznawanej sprawie zostało wniesione w dniu 21 czerwca 2012 r. już pod rządem przepisów zmienionych, czyli Sąd Apelacyjny orzekał na podstawie przepisów uchylonych (479¹² § 1 k.p.c. i art. 495 § 3 k.p.c.) lub zmienionych (art. 493 § 1 k.p.c.). Na tych przepisach Sąd Apelacyjny oparł zaś przede wszystkim swoje stanowisko w sprawie oceny postępowania dowodowego przeprowadzonego przez Sąd Okręgowy i odmówił uznania części dowodów przedstawionych przez pozwanych, zgłoszonych po ich odpowiedzi na odpowiedź powoda na zarzuty od nakazu zapłaty. Wprost stwierdził, że obowiązkiem pozwanych, wynikającym z treści przepisu art. 495 § 3 k.p.c., było przedstawienie najpóźniej po wniesieniu przez powoda odpowiedzi na zarzuty - twierdzeń i dowodów, kiedy i w jakich okolicznościach umowa leasingu z 14 lipca 2005 r. została rozwiązana. O tym, czy można było wziąć pod uwagę twierdzenia i dowody zgłoszone przez pozwanych także później, w szczególności na rozprawie należy wobec tego orzec na podstawie przepisów obowiązujących po 3 maja 2012 r.

Dokonując takiej ponownej oceny należy wziąć pod uwagę, że pozwani już w odpowiedzi na zarzuty od nakazu zapłaty podnieśli zarzut wypełnienia weksla, który jest podstawą dochodzonych w pozwie roszczeń, niezgodnie z porozumieniem wekslowym, wskazując, iż powód wypełnił weksel, chociaż brak było do tego podstaw w łączącym strony stosunku zobowiązaniowym wynikającym

z umowy leasingu z dnia 14 lipca 2005 r. W tej sytuacji, należy ocenić, czy zgłoszenie przez pozwanych dodatkowych wyjaśnień uzasadniających ich zarzut wypełnienia weksla niezgodnie z porozumieniem, które sprowadzały się do wskazania, jaka jest treść łączącego strony stosunku podstawowego, będącego podstawą wypełnienia weksla, było dopuszczalne. Oceny tej należy dokonać mając na względzie, że art. 493 § 1 k.p.c. w aktualnym brzmieniu zezwala, aby sąd dopuścił twierdzenia i dowody, których nie przedstawiono w zarzutach, jeżeli nie spowoduje to zbędnej zwłoki w rozpoznaniu sprawy a nawet, gdy uzna, że występują inne wyjątkowe okoliczności przemawiające za ich dopuszczeniem.

Trafnie skarżący podkreślają, że sąd rozpoznający apelację ma obowiązek oceny dochodzonego roszczenia pod względem jego zgodności z prawem materialnym, niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji. W zaskarżonym wyroku przyjęto, opierając się tylko na wyjaśnieniach powoda, że skutecznie wypowiedział on łączącą strony umowę leasingu dopiero z dniem 3 lipca 2009 r. Stanowisko takie jest nie do przyjęcia z dwóch powodów. Przede wszystkim, z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, że wypowiedzenie umowy leasingu nastąpiło z naruszeniem art. 709¹³ § 2 k.c. Przepis ten nakłada na finansującego (powoda), gdy chce wypowiedzieć umowę leasingu ze względu na zwłokę korzystającego w zapłacie rat leasingowych, obowiązek wyznaczenia korzystającemu dodatkowego terminu do zapłacenia zaległości z zagrożeniem, że w razie bezskutecznego upływu tego terminu może wypowiedzieć umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym. Z przepisu tego wynika również, że postanowienia umowy mniej korzystne dla korzystającego są nieważne. Powód wypowiedział korzystającemu, czyli J. I. A. i W. D. Sp. jawna, łączącą ich umowę leasingu bez pisemnego wezwania, o którym mowa w art. 709¹³ § 2 k.c. Wprawdzie Ogólne Warunki Leasingu, które stanowiły integralną część umowy łączącej strony przewidywały, że powód mógł wypowiedzieć umowę ze skutkiem natychmiastowym, jeżeli korzystający z leasingu zalegał z zapłatą jednej raty miesięcznej o więcej niż 20 dni, ale postanowienie to, jako mniej korzystne dla korzystającego, niż regulacja przewidziana w art. 709¹³ k.c., uznać trzeba za nieważne. W konsekwencji, jeżeli nie nastąpiło skuteczne wypowiedzenie umowy leasingu, to zaskarżony wyrok

narusza także art. 709¹⁵ k.c., zważywszy, że roszczenia dochodzone w pozwie są wyliczone zgodnie z tym przepisem.

Po drugie, budzi również wątpliwości uznanie przez Sąd Apelacyjny, że wypowiedzenie umowy leasingu nastąpiło ostatecznie dopiero w dniu 3 lipca 2009 r. Stanowisko takie Sąd II instancji uzasadnił tym, że powód skutecznie przedłużył umowę leasingu z korzystającym. Tego przedłużenia Sąd dopatrzył się w tym, że za zgodą stron korzystający w dalszym ciągu korzystał z przedmiotu leasingu, po wypowiedzeniu umowy dokonany w 31 października 2008 r. Umowa leasingu mogła być kontynuowana tylko, jeżeli nie doszło do jej rozwiązania, gdyby powód skutecznie odwołał swoje oświadczenie, zgodnie z art. 61 § 1 k.c. Takiego ustalenia zaś brak. Powód stwierdził tylko, że umowa uległa wznowieniu. Wobec tego, jeżeli pierwsze wypowiedzenie było skuteczne, to korzystanie z przedmiotu leasingu po tym terminie, za zgodą stron umowy, nie mogło wywołać skutku w postaci zawiązania nowej umowy leasingu. Mogłaby ona skutecznie zostać nawiązana tylko przy zachowaniu formy pisemnej, gdyż umowa leasingu powinna zostać pod rygorem nieważności zawarta na piśmie (art. 709² k.c.). Z materiału dowodowego zebranego w rozpoznawanej sprawie nie wynika zaś, aby takie pisemne porozumienie, co do nawiązania na nowo umowy leasingu, zostało zawarte.

Mając na względzie, że zarzuty podniesione w skardze kasacyjnej okazały się uzasadnione Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁵ k.p.c., orzekł, jak w sentencji.

aj

eb